

gjør. Velle Amt med Indenrigsministerens Approbation, altsaa maa Andre ogsaa kunne gjøre det!). Men her staar ikke Noget om Indenrigsministerens Approbation; her skal efter denne Lov enhver Kommune have Ret til at garantere en Alderdomsforsørgelsesanstalt; jeg kan ikke læse det anderledes. En Hovedindvending imod Paragrafen har jeg imidlertid endnu tilbage. Ganste vist maa jeg erkjende, at der er fremkommet en heldig Omvendning, idet man nu ikke kan gjøre den Indvending, at hvilkensomhelst Sum, som den Vedkommende maatte sikkre sig i en Forsørgelsesforening, kan han ogsaa faae udbetalt Magten til med en lignende Størrelse, fordi der er sat Maximumsummer, og i disse er jo Tilskudet fra Selvhjælpsforeningen, som den ærede Ordfører bemærkede, medtaget, altsaa har man nu en bestemt Grænse at holde sig til; men det vil dog ikke kunne benegtes, at den Betingelse, at Vedkommende skal være trængende til Hjælp, ikke formelt er fordret og ikke behøver reelt at være tilstede. Der er ikke Noget veien for, at en Mand, der har frit Ophold eller paa anden Maade kan have en Indtægt, saaledes at han paa ingen Maade trænger, kan sikkre sig en Understøttelse; men det er ganste vist et galt Princip, thi saa bliver det en Pensionering. Det er ogsaa klart, at man fremdeles kan gjøre den Indvending, der tidligere er gjort mod Lovforslaget, at, naar f. Ex. Lovgivningsmagten tillægger en Mand, der har været i Statens Tjeneste, og som maasse ikke er pensionsberettiget, en mindre Understøttelse og mener ikke at give ham mere, saa vil han med denne Lov i Saanden kunne fordre den suppleret til de Beløb, som staa her i Paragrafen. Tværtimod indrømmer jeg, at der nu er sat et bestemt Minimums-Beløb, som Ingen kan indvende Noget imod. Det vil vistnok ogsaa være den ærede Ordfører klart, at hvor der er Trang tilstede, vil Vedkommende i visse Tilfælde blive ikke saa lidt ringere stillet efter § 3 i dette Forslag, end han vil blive det efter § 71 i Kap. 8 i Fattigloven. (Th. Nielsen: Det er umuligt.) Jeg beder om Forladelse, efter den Bestemmelse, jeg nævnte, faar han det samme Beløb, han har sikket sig, forudsat han trænger; her er derimod sat en Minimumsgrænse. Der er af 2 af de ærede Medlemmer stillet et Underændringsforslag som Nr. 6 a. Dette viser ogsaa, at de ærede Medlemmer have set en Retning, hvori Paragrafen kan misbruges, idet de have foreslaaet, at, naar Enløbet af de sidste 10 Aar fra sit 50 Aar at regne har truffet saadanne Foranstaltninger med sin Formue til Fordel for Andre, at hans Indtægt derved i væsentlig Grad er formindsket, er Bestyrelsen berettiget til enten helt eller delvis at negte ham Understøttelse. Dette er ganste vist en Forbedring i Forslaget, thi det indbegaar jo det, at den Vedkommende kan gjøre sig fri for sin Formue og i en ældre Alder kun støtte sig alene til den Indtægt, han har sikket sig som Alderdoms-

forsørgelse, og saa faae den suppleret i Oenhold til § 3. Det burde dog aldrig være Meningen, at Folk, som havde Formue og givde Afkald derpaa, kunde benytte denne Paragraf til at skaffe sig en forsøgt Indtægt. Jeg tror, at der i Paragrafen mangler den Garantibestemmelse, som findes i det oprindelige Forslag af Indenrigsministeren, nemlig, at Vedkommende skal trænge til Understøttelse, og jeg tror, at man maatte gaa i den Retning, Ministeren har foreslaaet. At Forsørgelsesstedet er forrykket i § 3, har mindre at sige, men det er mig ikke ganste klart, hvorledes Forholdet iøvrigt er, idet der paa eet Sted staar: Understøttelse i den Kreds, hvor Vedkommende har fast Ophold, men under Nr. 4 staar der: at han i det sidste Aar skal have haft Ophold i Kredsen. Endelig fordres der, at de, der for de følgende Aar agte at gjøre Fordring paa Understøttelse, skulle melde sig inden Oktober Maanedes Afgang. Jeg formaar ikke at faae disse Bestemmelser i Samklang med hinanden. Til Lovforslagets § 4 er der ogsaa stillet enkelte Underændringsforslag, men det er Ændringsforslag, som paa ingen Maade have nogen indgribende Betydning eller en Betydning, der nærmer sig til det, som betegnes ved de Forslag, der ere stillede til § 3, og med Hensyn til denne Paragraf staa ganste vist alle de Indvendinger, der tidligere ere gjorte, i alt Væsentligt ved Magt. Der er nu med Hensyn til Alderdomsforsørgelseskasser forlangt, at Vedkommende skal have sikket sig et vist Beløb, som skal blive aktiønt til en vis Alder, og derimod er altsaa ikke Noget at sige, men derimod er der stadig vedholdt den Bestemmelse, at han skal have Afgang til Understøttelse fra en Sygekasse. Med Hensyn til denne Sygekasse er der ganste vist truffet den Bestemmelse, at den skal være godkjendt af Indenrigsministeren, og specielt godkjendt vil jeg sige med Hensyn til et bestemt Punkt. (Th. Nielsen: Nei!) Der skal af Indenrigsministeren være fastsat det laveste Bidrag, der kan ydes noget Medlem. Jeg betragter dette som en Godkjendelse; thi hvis Ministeren ikke godkjenner Kassen, vil han heller ikke indlade sig paa at fastsætte det laveste Bidrag. Jeg betragter dette som specielt indeholdende det Paabud, at Kassen skal underkaste sig den Forpligtelse at yde et vist Bidrag, som Ministeren paalægger. Der er naturligvis en større Betydning deri, end der tidligere var, idet Vedkommende, som det blev sagt, efter den tidligere Bestemmelse kunde sikkre 1 Skilling eller et ubetydeligt Tilskud eengang om Aaret. Nu er der fastsat et Minimum, men jeg tror alligevel, man maa indrømme, at denne Betydning ikke har saa meget at sige. Man maa nemlig huske paa, hvad det er, hvortil der aabnes Vedkommende Afgang, naar han har Adresse til en saadan Sygekasse; det er til at faae al den Understøttelse, han trænger til, forudsat at han ikke er vitterlig drickfaldig, eller gjør sig skyldig i lastefulde Vandel, eller selv